



A.E. TALAIA

**BIBLIOTECA
ARXIU**

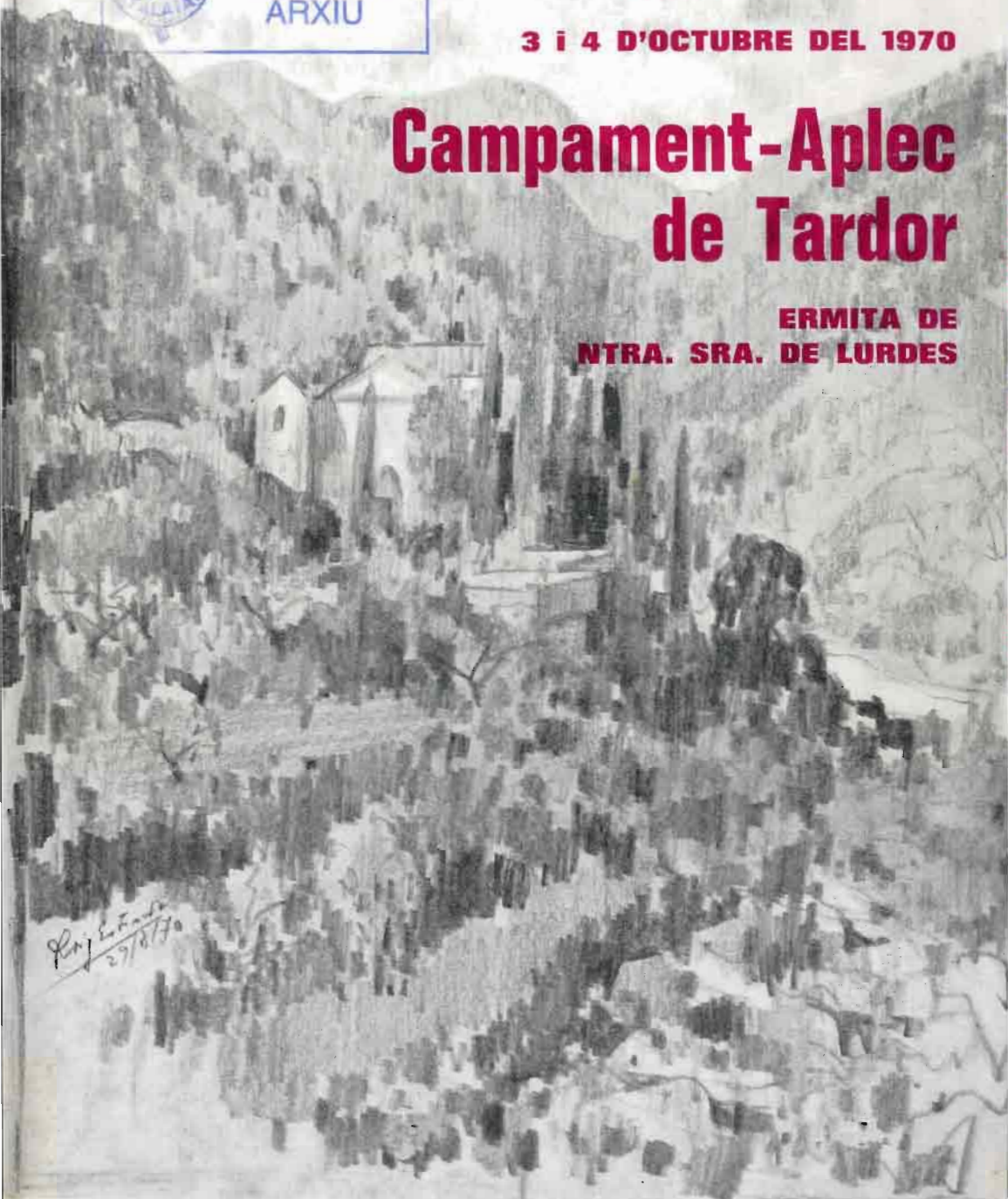
A. E. Talaia

Vilanova i la Geltrú

3 i 4 D'OCTUBRE DEL 1970

Campament-Aplec de Tardor

**ERMITA DE
NTRA. SRA. DE LURDES**



*Per Lurdes
29/8/70*

La Caixa d'Estalvis del Penedès

**és present
en tota manifestació cultural
i artística**

agrupació excursionista talaia

vilanova i la geltrú
c/. anselm clavé, 3 - tel. 8931257

SECCIONS:

MUNTANYA
CULTURA
FOTOGRAFICA
ESQUI
AMICS DE LA SARDANA
GRUP ESPELEO TALAIA

ADHERITS A:

Federació Catalana Muntanyisme
Federació Catalana d'Esquí
Associació Espanyola de Camping
i Caravaning
Comité Regional d'Exploracions
Subterrànies

SALUTACIÓ

Salut, de nou, amics!!

Any darrera any ens trobem altra volta, dintre l'agradable tasca d'organitzar aquest Campament-Aplec de Tardor, puix així es va decidir denominar-lo l'any passat, donat el cas que aquest cercle que podríem dir especialitzat de la gent muntanyenca, s'obre en aquesta festa per oferir a tots un jorn d'esplai i companyonia, que difícilment podríem trobar entre mig de les híbrides parets d'una ciutat.

Benvinguts, doncs, els qui veniu amb aquest noble propòsit de fer realitat que tots siguem...

**"...un poble que avança
donant-se les mans".**



Tradició Renovació

El Campament-Aplec de l'Agrupació Excursionista TALAIA ja és a les portes. Ja el tenim ací. Però, ben mirat, no és l'Aplec de la nostra Entitat. Ho diem així, per entendre'ns. És l'Aplec de Vilanova, dels pobles del voltant, de tot el Penedès, de tots els qui hi vulguin prendre part. És de la TALAIA perquè ella el fa, l'organitza, el munta. Però el fa amb esperit de servei, de cara a tots, per tal que tots el gaudeixin, se n'alimentin, se'l facin seu, el visquin. És una donació, bella, gratuïta, amorosa, que els dirigents de l'Agrupació fan als amics amb el desig que hi trobin aquella menja saborosa d'amor, d'autenticitat, d'envigoriment que avui, més que mai, es fa necessària als homes. És una assimilació d'aire pur. És una injecció de sanitat per comprendre que som molts els qui anhelem una vida sense ficcions, amb un estil, amb una fermesa.

Un nou Aplec. Sembla ahir que començàvem el primer. Tot passa trepidant, volant. L'important és l'afany d'anar-lo construint cada any amb aquest esperit de servei, convencuts que fem quelcom de positiu, que reafirmem uns valors essencials, irremplaçables, immoridors. Davant aquest nou Aplec, per tant, no se'ns acut altra cosa, no ens surt de l'interior més que un crit de joia: JA TENIM TRADICIÓ!

Davant un fet qualsevol, que es produeix per primera o segona vegada, no ens podem embabiecar fent-ne el panegíric, cantant-ne les excel·lències. Són moltes les obres dels homes que neixen... i moren gairebé a l'instant. Són mort. A Vilanova som especialistes, menaxaments que són... revifalles de la tres en aquesta mena d'obres. És una prerrogativa humana la frivolitat, el sentimentalisme, l'arrauament. el "Jo també sóc capaç de fer-ho, el "Què t'has cre-

gut?", l'exhibicionisme, la fanfàrria. Per a tot això no cal ésser home. Un "projecte-d'home" també ho sap fer. Avui en podem dir un "mini-home". És llur feina. És la única feina d'ells. No són capaços ni aptes per a la constància, la fidelitat, l'embranchida, l'esperonament, el silenci constructor, la seriositat, la fermesa. Això els és enutjós. Ells busquen d'ésser vistos, que els contemplin, els admirin, els adordin. I, per això, com que els mòvils són curts, migrats, escarrancits, llurs obres, setmesones, els pèten als dits. No eren "res"; eren fetus.

Tradició —també en aquest cas de l'Aplec dels vilanovins— és veure que un ésser va prenent forma, que se l'estima, que hom li va veient els caires, els ressons. Tradició és adonar-se que l'edifici va pujant, i val la pena, que té unes perspectives belles, que s'entronca i arrela al cor de la gent, que és medecina que guareix ferides i metzines, que nutreix cossos depauperats, que és previsió noble per al futur, que és la mateixa construcció del futur.

Això. Sí. Tradició és futur. Perquè trobem gent innumerable que no aguanten mig pensament al cervell i tenen el mot "tradició" al magi i no saben què es pesquen. Confonen tradició amb tradicions, amb costums. Són folkloristes encartonats i passats per aigua. Confonen tradició amb rutina. Perquè són rutinaris. Viuen embadalits —en allò que els convé— en el passat. Només viuen girats enrera. I volen rememorar glòries passades, castells enrunats, desficiis caducs.

Hem d'ésser tan enamorats, tan fanàtics, de la tradició que, per amor a ella, no hem de tenir cap inconvenient ni escrúpul de transformar-la. Les tradicions, els costums, han nascut, normalment, fruit del sentiment popular, com a conseqüència de la tradició. Les tradicions

són la tradició que es palpa. La tradició ens pot portar, per tant, altres tradicions. Però la tradició ha de romandre. Sols aferrats a ella serem capaços de dur a terme la transformació radical que el món necessita en tots els terrenys, social, cultural, polític... Si la perdéssim ens naixeria l'eixorquia. Es que no ho veiem prou clar en tantes coses de casa nostra que ens afecten i en les del món, que contemplem, caminant cap a l'estúpida uniformització?

Tradició és fer vivent, ara, una llei, un esperit, una manera d'ésser, en el poble, llegats pels homes que ens precediren, amb els quals som solidaris, amb els quals continuem fent comunitat, que foren essència de llur viure, que els configurà i els definí i els féu avançar, amb els quals es trobaren bé, hi reposaren, com ens trobem bé sota un recer assolellat en un dia glaçat. Si la tradició és de bona pasta, si és autèntica, és com el bon amor entre marit i muller, entre dos amics, que no saps mai qui el fa, qui hi posa més. La tradició fa el poble, i llavors, el poble, que se sent solidificat, salvat per ella, la reconstrueix, l'empelta, i fa la tradició. I quan es produeix això, ja' tenim adultesa col·lectiva. No són necessaris biberons ni artefactes artificials. Els pits de la tradició ragen llet pastosa que va nodrint generació rera generació. No cal incitar patriotismes ni són precisos mots d'ordre per anar fent la viu-viu.

La tradició, la real, la que no perd, no la fan malbé els segles, perquè respon a una ralitat dels homes, comunitàriament considerats. Cada clap, cada nissaga d'homes se'n fa una de tradició, la que li cau bé, feta a mida. Nosaltres, els catalans, també n'hem feta una, l'hem trobada i l'hem de transmetre. Ací rau el problema. Ací ens trobem amb el conflicte que crea l'esperit rutinari.

Es el que hem vist ara mateix —perquè ha estat un cas tan notori— fins en una cosa tan poca cosa com el vestuari de les monges. Els fundadors dels Ordres religiosos pensaren, enllà de's segles, en un hàbit per a les seves deixebles, que re-

presentés un esperit determinat, que significués una solidaritat amb la gent que els envoltava, envers els quals havien de treballar socialment, apostòlicament. Era la creació de la tradició. Però, després, insensiblement, neix la rutina, canvien les circumstàncies, i, pensant-se d'ésser fidels a la Fundació, no rectifiquen ni un borrall d'aquell vestuari que, sense pensar-s'ho ni proposar-s'ho, s'ha convertit en peça de museu. Però elles volen continuar fidels al Fundador. I aquest "voler continuar fidels" els ha tornat infidels. I, llavors, ja que no ho han fet elles, perquè la rutina —que és construída sobre la nul·litat del pensament— s'ha ensenyorit d'elles, ha de venir, en aquest cas el Concili, amb algunes de les seves conseqüències, i els jerarques els han d'ordenar, ras i curt, per "real decret" que es posin al dia, que, per favor, no continuïn fent riure, i els han de precisar plecs i toques, colors i llargàries. No havien viscut la tradició. No lligaven tradició i temps. Caminaven d'esma. Estaven d'esquena al poble. No, de mala fe. Simplement, perquè vivien de la renda hereditària de la tradició, però no la contruïren, no l'elaboraren a diari.

I tot això, què té a veure amb l'Aplec? Creiem que no calen explicacions. Les deduccions es fan soles. L'Aplec ja té tradició. Se l'ha guanyada amb una vida exhuberant, atents els organitzadors a fer-lo palpitant. Però ara, fidels a l'esperit, ells, els d'ara i els de demà i de demà passat, hi han de posar el verí que matí el perill de encarcament, del triomfalisme, que és el perill dels satisfets, dels rutinaris. El verí per ensulfatar l'Aplec és la Renovació constant, atents a aquest esperit i a les necessitats que s'aniran produint.

Brindem amb el suc del nostre raïm penedesenc per la tradició que ha conquistat l'Aplec. Tornem-hi —sues copes les resisteix tothom—, que el vi és ferment, virori i poesia, per tal que el jovent de la TALAIA, fidel a la tradició, plé de vitalitat, sàpida renovar-lo constantment, constantment millorant-lo.

XAVIER GARCIA

L'artista davant la naturalesa

La presència de l'artista davant la naturalesa expressa, no cal dir-ho, un desig de fer-se-la seva, de copsar-la amb uns ulls ben seus, alhora fidels i creadors de l'art que cerca. Aquest sol fet —la **disponibilitat** davant la natura d'un home que s'hi presenta en tant que artista— ja és prou important. Representa una intenció de fer-ne art, de la naturalesa, de plasmar-ne el sentit i l'essència. Caldria, tanmateix, profunditzar molt més, encara. I arribar a la identificació total, entusiàstica, d'aquest artista amb la mateixa natura —bella o no tan bella— que li serveix de tema etern i inesgotable. Aquest identificar-se totalment amb el paisatge, fins al punt de sentir-se'n partícip, i amb la sava vegetal que el vivifica, i amb la quietud de tants segles, i amb la sàvia ordenació del conreu... no sempre s'ha tingut en compte. Més aviat s'ha oblidat, potser perquè és com més d'anar més enllà del que es veu i veure esbrinar què representa aquell tros de terra que té davant els seus propis ulls, tant de silenci secular, tant d'immobilisme en les ments que sempre l'han vist amb la mateixa superficialitat, tants de segles de por i defalliments, i sang, malgrat una bellesa enganyadora que mai no és bellesa, només bellesa.

Amb tot això vull dir que és trist, tristíssim, que l'artista, despreocupat de la mateixa transcendència del paisatge, faci de la terra un objecte més, del qual s'aprofita. Res més, només la fotografia asèptica, realitzada bé o malament, del paisatge que sembla plaure-li. Sense la comprensió necessària, sense l'amor i l'interès que caldria encomenar al paisatge tan silenciós, d'anys i panys de silenci. Entenguem-nos: l'artista, o el pseudo-artista, esdevé, aleshores, conreador de l'art per l'art i és fàcil que, si arriba l'oferta, arribi un dia que es decideixi a fabricar quadrets estereotipats per a les botigues de venda de mobles populars. Res més: d'artista, o aspirant, haurà passat a fabricant de pintures sense qualitat (però, així sí, força ben pagades) de les frondositats i la verdor més

gastades pels paisatgistes de tots els temps, sense oblidar els nostres de l'escola d'Olot. Cal, doncs, l'aprobament amb bona voluntat de l'artista als problemes del mateix paisatge, de la terra: al pagès que n'ha de marxar cap a ciutat després de vendre's la darrera tartana i la mula, als interessos econòmics que n'arruïnen la rendabilitat, a la pedregada que anorrea la vinya d'un any d'esforços, fins i tot al mutisme que li és imposat. Recordem, doncs, que un paisatge és molt més que un paisatge; és tota una evidència, tota una vida quotidiana, tota una obstinada permanència de les arrels.

Tot això ve a tomb amb la celebració d'aquest I Concurs de Dibuix Ràpid que s'entaularà als voltants de l'ermita de Lurdes, vora aquest nostre —i pobre— riu Foix. Cal pensar, doncs, amics conreadors del dibuix, que l'artista s'ha de fer ressó dels mateixos panys i dels mals que aqueixen la terra. No n'hi ha prou a plantar cavallet o bloc de notes i retenir-ne algunes característiques de la carcassa externa. Hem d'anar al fons de les coses. I conèixer-ne els neguits i les alegries; un conèixer que, en definitiva, engendra un estimar. Així, remarcarem la fidelitat que l'artista ha de tenir a la terra que el nodreix —que ens nodreix— i que el fa artista. I no solament en les arts plàstiques, ben cert.

No confonguem, ara, dibuix amb pintura. El dibuix és bàsic, primari, i la pintura ve a ser la completació del dibuix, fins i tot la superació, modernament. Així, hi ha pintors (El Greco i Martí Alsina, per exemple, en ben diferents èpoques) que dibuixen i pinten alhora, mentre que n'hi ha que, fent superació del dibuix per ell sol, accedeixen a la pintura sense dibuix: només color, formes, tons, textures... És a dir, creen —i cal acceptar-la sense radicalismes a hores d'ara fora de to— una manera de fer no-figurativa, dita abstracta (d'abstracció de la realitat i consegüent plasmació d'aquesta realitat interpretada subjectivament a la tela o al paper). Hauriem d'intentar de rebutjar, també, els qui, refugiant-se en una no-fi-

ATLETISME I AMISTAT

Podem assegurar que també aquest any tindrà lloc, dintre el ja tradicional Campament-Aplec de Lurdes, el no menys tradicional "Cross" o bé "Competició de camp a través" que és de la manera que hem de denominar aquesta prova, segons els aimants de bandejar els estrangerismes de la pròpia llengua.

Aquest tradicionalisme és, o hauria de ser, al nostre parer, com un símbol, un motiu més pel qual cal que continuïn aquest conjunt de manifestacions, folklòriques, culturals, esportives, etc., que cada any s'apleuen, amb gran satisfacció per a tots, a l'èrmita de Lurdes.

Ja sabem que aquesta satisfacció és el producte d'una tasca constant per part dels organitzadors i és per això que voldria, des d'aquestes columnes, fer-los patent l'agraïment de tots els esportistes i encoratjar-los a continuar i augmentar, dintre les possibilitats, aquestes ja nombroses manifestacions.

Concretament referint-nos a la "Competició de camp a través", ha de ser un oroull per l'A. E. Talaia i per la seva filla, la secció d'atletisme del P. P. C. D. de Vilanova, aquesta continuïtat, la qual, encara que sembli influir només en un netit àmbit com és el local, podem assegurar que són nombrosos els atletes catalans que en tenen notícia i veritable desig de participar-hi, però la incompatibilitat de dates, car hi ha encara les competicions de pista, fa impossible llur participació.

Hem de donar també per descontada, demut al tractat de la prova, la negació de la Federació respecte a incloure-la en el calendari oficial. En relació al recorregut

és curiós com cada any hi ha discrepàncies, uns a favor de canviar-lo, a fi d'evitar part de la pujada a la Talaia, que per cert és cronometrada, i d'altres el de continuar amb el mateix. En el que tots estan d'acord, però, és en què és un recorregut "bestial".

Val la pena de destacar que aquest any hi haurà una altra competició de camp a través, dedicada exclusivament als futurs atletes, és a dir, als de menys de tretze anys, la qual es farà pels voltants del Campament. Aquest nou acte ens il·lusiona, particularment, doncs pensem que si amb això podem despertar l'interès per l'atletisme encara que sigui a un tan sols dels nombrosos participants, creiem que la fi que es proposen els iniciadors s'haurà aconseguit. Això demostra, a més, que tot seguint un camí tradicional no és una cosa morta sino ben viva, i, com a tal, cerca nous horitzonts, noves formes de fer arribar als altres aquest entusiasme que senten per l'atletisme tant organitzadors com atletes. Precisament, molts d'aquests atletes s'iniciaren en l'atletisme en aquesta entranyable competició la qual va ser el trampolí que els ha portat a aconseguir nombrosos èxits, tant individuals com col·lectius. Una mostra prou evident és l'últim aconseguit, o sigui l'ascens a una categoria superior de l'equip del P.P.C.D. de Vilanova, i no menys important és la veritable amistat i companyonia que uneix els atletes, cosa que representa una autèntica victòria en pro d'una major comprensió entre els humans.

JOAN RAMON GALVEZ

L'ARTISTA DAVANT LA NATURALESA

(Ve de la pàgina anterior)

guració reconcentrada i esotèrica amaguen llur pròpia deficiència en el domini del dibuix.

Som-hi tots, doncs! I dibuixem aquests racons nostres, que seran més nostres, encara, i que tots els participants tinguessin ben present la dedicació i l'exemple de Picasso, símbol de constància i de renovació, el qual podria representar la

superació de la repetició fàcil (i en païsatge és ben corrent) i del manierisme en què tot sovint l'artista cau. Si algú es descobreix a Lurdes la seva vocació artística que no obli mai els nous camins, que no s'aturi, que sàpiga comprendre allò que vivifica amb el llapis o la paleta. Tant de bo.

ORIOL PI DE CABANYES

ORGANITZACIO

L'Organització d'aquest Campament-Aplec serà a càrrec de les següents persones:

CAP DEL CAMPAMENT-APLEC:

Josep Blanes

SECRETARIA:

Antoni Garcia
Montserrat Ramos

TRESORER:

Antoni Penna

FOC DE CAMP:

Josep Blanes
Josep Jessenada

PROPAGANDA:

Xavier Capdet

CROSS-COUNTRY:

Joan Ramon Gálvez
i Secció d'Atletisme del Patronat
d'Esports

SARDANES:

Manuel Prats
i "Amics de la Sardana"

CONCURS DE DIBUIX RAPID:

Xavier Capdet
i Cercle Artístic del Foment Vilanoví

VENDA DE VI:

Jordi Gudín

MATERIAL:

David Vidal
Isidre Llaverias

JOCS INFANTILS:

Albert Bayo
Antoni Llurba

APARCAMENT:

Joan Fuster

FESTIVAL DE CANÇO:

Xavier Capdet

AUTOCARS:

Isidre Llaverias
Lluís Daviu

GINKAMA:

David Vidal
Ramon Martí

I Concurs de Dibuix Ràpid

(Infantil i Juvenil)

que serà desenvolupat durant el Campament-Aplec de Tardor a l'Ermita de Lurdes, el dia 14 d'Octubre.

B A S E S

1.^a— **PARTICIPANTS:** Tots els nens i nenes i joves, compresos entre 6 i 18 anys. Seran formats 3 grups: de 6 a 10 anys; d'11 a 14 i de 15 a 18.

2.^a— **INSCRIPCIO:** A la Secretaria de l'Aplec, situada en el local anexe a l'Ermita, previ abonament de la quantitat de 10 ptes. Els participants seran portadors de llapis i goma.s El paper, timbrat, i altres estris necessaris, seran facilitats per l'organització.

3.^a— **TEMES:** Versaran sobre l'Ermita, la natura circumdant o qualsevol aspecte del Campament-Aplec.

4.^a— **PLAÇ:** L'entrega del paper i estris serà efectuada puntualment a les 9'30 del matí. A les 10'30 també puntualment, els participants lliuraran els treballs a la Secretaria.

5.^a— **JURAT:** Serà format per membres del Cercle Artístic del Foment Vilanoví, présels quals deliberaran immediatament després de la recepció dels dibuixos.

6.^a— **PREMIS:** N'hi haurà per als tres primers classificats de cada grup.

7.^a— **EXPOSICIO:** Després de la deliberació del Jurat, els treballs seran exposats al públic.

8.^a— **IMPREVISTOS:** Qualsevol circumstància que no pugui ésser prevista en aquestes Bases erà resolta per la Comisió organitzadora del Concurs.

Programa d'Actes

DISSABTE, DIA 3

A les 16'30.— Autocars, anada. A partir de la citada hora, sortida de la Rambla Samà, davant el Grup Escolar.

A les 19.— Obertura oficial del Campament-Aplec. Hissada de banderes i gallardets.

A les 22.— Gran Foc de Camp.

A la 1. —Silenci absolut.

DIUMENGE, DIA 4

A les 7.— Autocars anada. Sortida de la Rambla Samà davant el Grup Escolar.

A les 7'30. —Joiós despertar. No s'admeten protestes.

A les 8.— VI Cross Country, Vilanova - Cim Talaia - Lurdes.

A les 8'45.— Cross Infantil.

A les 9.— Santa Missa a l'ermita

A les 9'30.— I Concurs de Dibuix Ràpid (Infantil i Jovenil).

A les 10.— Ginkama femenina i masculina.

A les 11.— Gran Audició de Sardanes, Cobla Sitgetana. Patrocinada per la Caixa d'Estalvis del Penedès.

A les 13.— Repartiment de premis del Cross, Ginkama i Concurs de Dibuix Ràpid.

A les 15'30.— Jocs Infantils. (Xocolatada, Trencar l'olla, Carreres de sacs).

A les 16'30.— Gran Festival de CANÇO.

A les 18. —Clausura del Campament-Aplec i Cant dels Adés.

A les 18 30.— Autocars de tornada.

Tenim el goig de comunicar als nostres amics i especialment als qui assistiran a l'Aplec que, durant aquesta jornada estaran entre nosaltres:

— El President i diversos membres de l'Obra del Ballet Popular, organisme que enquadra i vigoritza el coneixement de les nostres coses populars.

Riberes del Foix

Considerant que les comarques naturals estan formades per les cubetes poligonals excavades per les conques hidrològiques, bé podem afirmar que el riu Foix és la columna vertebral del Penedès. Les tres subcomarques penedesenques queden perfectament enllaçades pel reguer principal i les seves ramificacions. L'excursionista que segueixi pausadament, etapa rera etapa, els camins paral·lels a les riberes, s'identificarà amb la geografia i la història comarcals.

Des de les fonts on neixen els diferents cursos, les aigües inicien el seu camí cap al litoral. En tortuosos itineraris passen vorejant les ruïnes d'uns, en altres temps, altívols castells. Més enllà salten la desfeta resclosa d'un antic molí fariner, enrunat o transformat en llar camperola. Sorprenents raconades sorgeixen al pas de l'excursionista. Ara les aigües descriuen el gran arc d'un meandre vorejat d'àlbers on la màquina fotogràfica resulta inútil per a copsar l'encant del paisatge que reclama els pinzells i la sensibilitat d'un artista.

El Foix neix als faldars meridionals de la Serra d'Ancosa, entre el Puig Castellar i el d'Espinagosa. La font de la Revolta y altres manantials inicien les primeres aportacions a la riera que en aquesta primera etapa porta el nom de Riera de l'Horta. Passa entre el Mas Pontons (antigua Quadra de Boixadors) i de l'enrunat castell de Secabecs. Poc més avall hi havia el primer molí fariner, el de l'Horta. Des d'aquest punt el riu s'enclota entre alteroses cingleres en un lloc de les quals veiem la boca de l'avenc del Llamp. Ara la riera és anomenada de de Dos-rius a causa de la confluència de la de Can Rossell amb la de l'Horta.

Les parets encingleradas deixen d'encai-

xonar el riu i des del Molí de la Pineda veiem, en la riba oposada, dalt de tot de la muntanya, les romanalles de l'església i castell de Foix. Aquí el riu agafa el seu nom definitiu. El panorama s'eixampla i la vista de masies habitades ja és freqüent. Primerament trobem la masia de Les Valls, i després de travessar la riera a gual, més avall les barriades de Can Via i El Cosconar, ambdues del terme de Torrelles. Entrem en el municipi de Sant Martí Sarroca i ho fem per una barriada el nom de la qual és tot un símbol; Can Sisplau. El riu Foix en aquest lloc travessa per primera vegada un pont de carretera, la de La Llacuna.

Les aigües segueixen, plàcides, riera avall. Ara passem tocant un antic caseriu de regust feudal, la Baronia del Riu Foix. Les terres de cultiu són ben aprofitades i la vida masienca s'aguanta en un bon nivell. Una altre barriada de Sant Martí, Cal Sogues, i nova travessia d'una carretera. Pollancres i roures donen a la riera un aire bucòlic que convida al descans del caminant. Passem entre les barriades dels Hostalets i Can Lleó, també del terme de Sant Martí Sarroca. El riu ha deixat de discórrer entre muntanyes i es dirigeix tranquil·lament cap a les planures penedesenques. A l'altura del caseriu de Rovellats, on hi ha unes conegudes caves de vins escumosos, rep la cabdalosa aportació de la riera de Pontons.

Passem entre els antics molí i castell de La Bleda i travessada la carretera de La Múnia ens trobem en l'industrial i prósper terme de Santa Margarida i Montjos, on les xemeneies de les fàbriques marquen un contrapunt a la visió del Penedès agrícola copsat fins ara. Entre les barriades de La Rovira, Can Rubió i Can

Salines les terres de cultiu sense mou-
tren ufanoses encara.

Al costat del poble d'Els Monjos el riu passa per dessota la carretera N-340. Som quasi en el centre de la depressió penedesenca. Jutjant per l'estructura actual del terreny sembla que el Foix hauria de seguir aquella direcció planera i descendent cap a El Vendrell. En comptes de seguir aquesta orientació lògica i aparentment desatiant la geologia, prefereix endinsar-se descrivint tortuosos meandres cap a la subcomarca del Garraf. Al peu del caseriu de Santa Margarida, on es conjunten l'antiguitat de la capella romànica amb la modernitat de les fumejants i polsoses xemeneies de les fàbriques de ciment, rep la aportació de les aigües procedents de la riera de Viloví.

Novament serpenteja la riera, i passem pel costat del Molí de l'Abadal, nom de regust monàstic, i per dessota l'antic convent de Sant Domènec, anegat en el lloc de Penyafort, on nasqué Sant Ramon, confessor de reis i papes, segons la dita. El riu fa un accentuat revolt i s'apropa al caseriu de La Ràpita, altre nom de ressonància monacal. Ara les muntanyes semblen allunyar-se. Al costat de la masia de La Riera es produeix l'aiguabarreig amb la riera de La Bruixa. La plana de Les Massuques i el caseriu de Can Llopart s'ofereixen a la vista del caminant sense desnivells interceptius.

La capella romànica de Sant Esteve segueix vetllant el pas dels anys, aguantant les incúries del temps i dels homes. Una resclosa encara activa condueix part de les aigües a una sèquia de regadiu. Després de travessar el petit pont romà de prop de Can Llopart, la riera d'Estalella dona les seves aigües al Foix. Poc temps li queda de vida regularment activa al vell riu. Al peu de les Timbes de Santa Bàrbara encara rebrà les esporàdiques aportacions de la riera de Marmellà. Poc més enllà, en creuar la carretera de l'Arboç, sota Castellet, les aigües queden aturades dins l'embassament format pel mur del pantà. La silueta del cas-

tell reflectit sobre les aigües resulta ja una imatge tòpica.

L'embassament actualment resulta únicament quelcom agradosa quan la presa es sobreix. El color de les aigües i la ~~força~~ ^{fora} que produeixen correntment no inviten precisament a adquirir parcel·les en les urbanitzacions immediates. De la presa en avall el riu seguirà ara amb el llit sec, fora d'alguna anyada excepcional. Passem per dessota la masia de Xuriguera i els meandres tortuosos es van succeint. En una d'aquestes revoltes el llit del riu queda encaixonat entre el penyasegat de La Talaia i el promontori on és situada l'ermita de Lurdes, dos llocs fortament lligats amb la nostra Agrupació.

Les accentuades revoltes de la riera van seguint. Prop de Can Cucurella trobem un oblidat pou de glaç on en altres temps es magatzemava el gel format en un pèlag pròxim. La congesta del riu es va eixemplant. Passem per sota el caseriu de Rocacrespa, on antigament hi havia un castell. Dalt la riba oposada es veuen encara les romanalles d'un lloc de guaita.

Al molí del Salze deixem la companyia de l'asfaltada carretera del Pantà. Veiem ara a la riba dreta una altre masia antiga, el Mas Trader, convertit avui dia en urbanització. A l'esquerra albirem la capella de Sant Pau de Gallifa, i les cases d'aquell llogaret. Un altre caseriu tocant ja quasi a Cubelles, el Molí de la Palma, o de l'Anton. Passem a frec del poble de Cubelles. El llit de la riera s'eixampla ja sense impediments. Es passa per dessota la carretera de la costa. Encara trobem a l'esquerra les ruïnes de l'antic molí medieval de Sant Pere o de Baix. A la dreta, quasi tocant a la platja, veiem una petita elevació de terreny amb un xalet bastit sobre una fortificació de la guerra civil. Es la Mota de Sant Pere, lloc on es diu que havia existit un cenobi medieval.

Es còdols de la riera es barregen amb l'arena del mar. El Foix ha mort en amorosa abraçada amb la Mediterrània.

JOAN VIRELLA

NOTES D'INTERÉS

La venda de tickets per als cotxes serà a càrrec dels vocals de torn al nostre estatge social, carrer Anselm Clavé, n.º 3, Telèfon 8931257, de 8 a 9'30 del vespre. Al mateix temps, també podran fer-se les inscripcions per les tendes, i per participar al Cross-Country. L'últim dia de inscripció de tendes serà el 25 de Setembre.

Queda totalment prohibit dins el Campament fer FOC DE LLENYA.

No serà permesa la penetració de cap mena de vehicles dins el Campament. Serà habilitat un aparcament, degudament senyalitzat.

Es facilitarà palla als acampadors proveïts de màrfegues, així com també es donaran bosses per les deixalles.

No es permetrà de pernoctar dins l'ermita.

Hi haurà servei de vi i refrescos.

Aigua potable a la font, a 50 mts. del Campament.

El servei sanitari del Campament serà a càrrec de la Creu Roja.

El servei d'informació serà a càrrec de tots els membres de l'organització, que s'identificaran per un distintiu que els acrediti com a tals.

Per a l'assistència a l'Aplec, d'aquelles persones de Sant Pere de Ribes que vulguin participar-hi, hi haurà un autocar que sortirà a les 7 del matí de la Plaça Mercer.

RECOMANACIONS

Cal respectar el lloc on es troba el Campament, no trencant arbres o plantes, ni llençant llaunes, papers o qualsevol altre objecte.

Col·laboreu en els actes que es realitzin, especialment en el Foc de Camp, per al qual es farà la inscripció prèvia.

Un cop finalitzat el Foc de Camp, hom haurà de fer un SILENCI RIGUROS.

L'Organització es reserva el dret de plegar la tenda dels qui facin xirinola i foragitar-los.

Indumentària mínima: pantaló curt i camisa.

AGRAIMENT

A tots aquells que col·laborant amb nosaltres han fet possible aquest Campament-Aplec.

Sr. Francesc Estadella Urgell, propietari del terreny.

Delegació de Vilanova i la Geltrú de la Creu Roja.

TINTORERIA ALBA de Vilanova i la Geltrú.

COBEGA, S. A. de Vilanova i la Geltrú.

CAIXA D'ESTALVIS DEL PENEDES de Vilanova i la Geltrú.

Cercle Artístic del Foment Vilanoví.

Secció d'Atletisme del Patronat d'Esports.

La realització d'aquest Butlletí-programa ha estat possible gràcies a la col·laboració de JOSEP BLANES, JOAN VIRELLA, XAVIER GARCIA, ORIOL PI DE CABANYES, JOAN RAMON GALVEZ i XAVIER CAPDET.

Portada: Ermita de Ntra. Sra. de Lurdes, dibuix de Pau Rolg i Estradé.

Netedat a muntanya

Hi ha un antic cartell a Vilanova que diu: "No embruteu les parets LA NETEDAT ES UN GRAN SENYAL DE CIVILITZACIO". Enfocant aquests mateixos mots sota el prisma de l'excursionisme, podem fer-nos càrrec del poc civilitzats que deu d'ésser l'heterogènea multitud de gent, que en festes i diumenges, sigui amb la motxilla a l'esquena o bé amb "xancletes" i a cavall d'un "600", tenen bona cura d'espargir per les nostres muntanyes tota mena de deixalles, desde l'ampolla d'oli fins a la llauna oberta de tunyina, sense oblidar-se de llençar un bon estol d'objectes plàstics, papers, pells de fruita, etc.

Hom s'ha preguntat, a vegades, el que caldria fer perquè no es produís aquest lamentable fet, però havent reflexionat suficientment, no hi ha foma de trobar una solució pràctica. Així, els boscos, els prats i totes les muntanyes estan patint d'una malaltia que augmenta geomètricament: la brutícia.

No cal dir que el fet, tanmateix, es evinent sinònim d'una forta manca d'educació cívica, i no sols a nivell personal o particular sinó inclús a nivell col·lectiu o social. La majoria d'aquestes persones, que justet arriben a individus, creuen que pel sol fet de sortir a la muntanya, ja els escau bé tot, esperant que la immensa Natura tingui cura d'eixugar l'escampall de brossa que deixen després d'un gran tec.

Encara que creiem que aniran a parar a un sac buit, us farem, per enèsima vegada, les recomanacions usals per mantenir una mica més nets aquests llocs d'esbargiment, que van des dels cims més alts fins a les pinedes a la vora de la mar.

Cal que tingueu cura, quan aneu a la

muntanya, i principalment els qui sortiu amb caire gastronòmic, que una vegada acabat de menjar es redueixi al mínim el volum de les deixalles i colgar-les sota terra i pedres, o bé endinsar-les dins un herbei, fins que no es vegin.

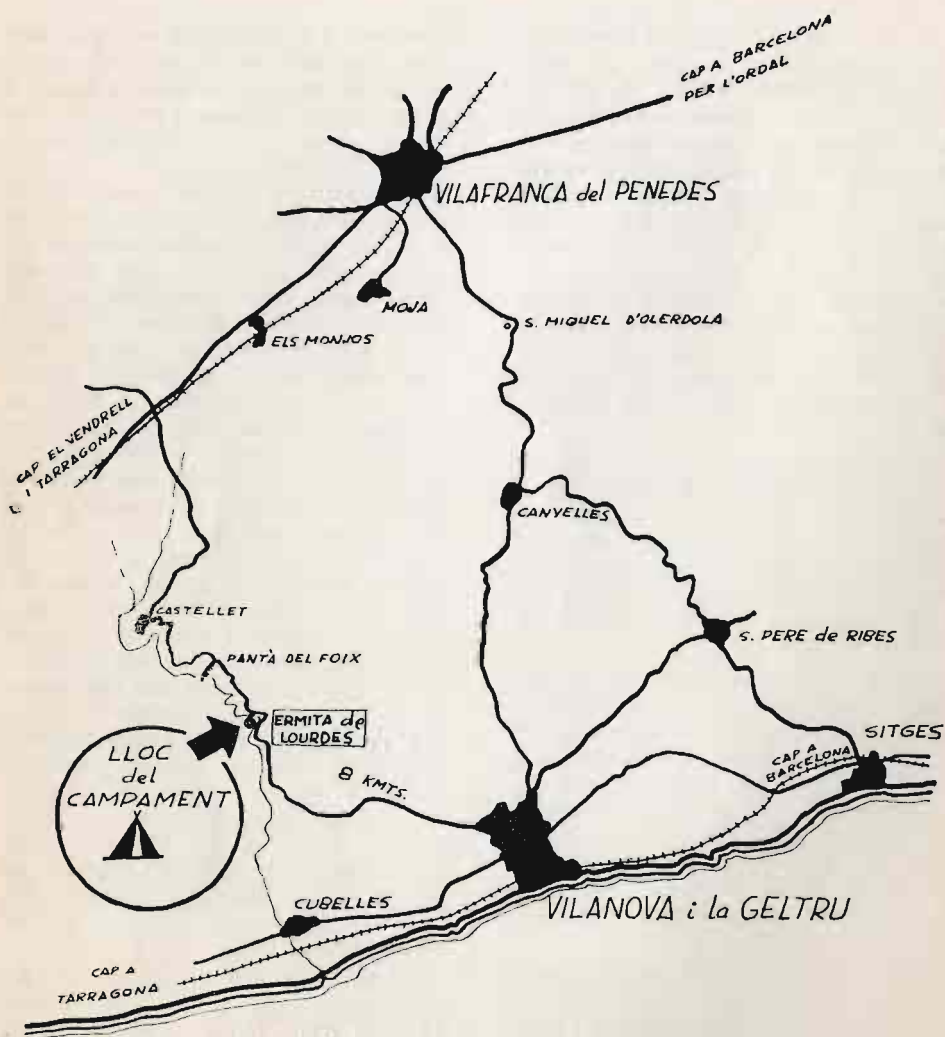
Recordeu que darrera vostre vindran uns altres que voldran trobar el lloc net, o qui sap si sereu vosaltres mateixos els qui un altre dia direu: Quin lloc més brut!, sense recordar-vos que vau ser vosaltres els qui l'embrutàreu. També cal dir que les ampolles de vidre són perillosíssimes, tant si les trenqueu com si les deixeu senceres, puix en temps de sequedat i amb els raigs del sol poden fer de lupa i encendre l'herba seca, tanmateix que us els podeu clavar als peus. Creiem també que és necessari tenir molta cura a escollir el lloc on s'hagi d'encendre un petit foc per fer-vos el menjar, vigilant que estigui el suficient lluny del bosc, que no faci vent excessiu, que sigui enclotat i arrecerat i que no cremeu sinó la llenya suficient, evitant un foc de grans dimensions que segurament no podríeu dominar. Condició "sine qua non" per encendre foc és apagar les seves brases, en les quals, si sou acurats, podeu haver llençat i cremat les deixalles. A les grans concentracions explosives com la que té lloc durant el nostre Campament-Aplec, utilitzeu les bosses de plàstic que us facilitarà l'organització i que ella mateixa us indicarà on han d'ésser llençats,

Ací finalitzem aquesta crida a la consciència, esperant que ara i sempre actuareu d'una forma racional i cívica, aconseguint així millorar el deplorable estat que ofereixen les nostres muntanyes.

JOSEP BLANES

Situació del Campament - Àplec de Tardor

(A 8 Kms. de Vilanova i la Geltrú)



A. E. TALAIA

DIA: 4 D'OCTUBRE

HORA: 11 del matí

LLOC: Campament-Aplec de Tardor
Ermita Ntra Sra. de Lurdes.

Gran Audició de Sardanes

Cobla Sitgetana

Organitzat per
els «Amics de la Sardana»
de l'Agrupació Excursionista Talaia
sota el patrocini de la

Caixa d'Estalvis del Penedès



Entre les variades
manifestacions que la

Caixa d'Estalvis del Penedès

projecta realitzar en el mes
d'octubre, amb motiu del
DIA UNIVERSAL DE L'ESTALVI
sobresurt
l'obra cultural i escolar

**Concessió de Beques
per estudis d'Ensenyament Mitjà
i Superior**

**Bosses d'Ajuda
a Nens Subnormals**

Per més informació
adreceu-vos a les oficines de la

Caixa d'Estalvis del Penedès

General Yagüe, 8 - Tel. 893 09 00 - Vilanova i la Geltrú